

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z powództwa C. L. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę oddalił powództwo, orzekł o kosztach pomocy prawnej z urzędu i nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 30 grudnia 2016 roku powód wystąpił do pozwanego z wnioskiem o udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie 4.700 zł, której spłata zostałaby rozłożona na 60 rat, płatnych co tydzień. Powód wyraził zgodę na skorzystanie z Pakietu Elastycznego, w skład którego wchodziło: dostarczenie przez doradcę klienta całkowitej kwoty pożyczki w gotówce do domu, wizyty doradcy klienta w miejscu zamieszkania klienta celem umożliwienia mu spłaty odpowiedniej części kwoty brutto pożyczki oraz łącznej kwoty odsetek wchodzących w skład należnej raty oraz pakiet świadczeń Elastycznego Planu Spłat w ramach którego pożyczkobiorcy przysługiwały następujące świadczenia: okresowa przerwa w spłacie polegająca na uprawnieniu do odroczenia terminu spłaty rat wynikających z pierwotnego harmonogramu określonego w umowie w wymiarze od 1 do 4 rat tygodniowych bez podania przyczyny, a w przypadku zajścia określonego zdarzenia losowego, gwarancja zniesienia obowiązku spłaty polegająca na tym, że w przypadku zgonu pożyczkobiorcy w trakcie trwania umowy, pożyczkodawca zwalniał pożyczkobiorcę z długu w odniesieniu do jakichkolwiek jeszcze nie zapłaconych na dzień zgonu zobowiązań wynikających z umowy. Koszt pakietu był skalkulowany jako 59% całkowitej kwoty pożyczki (dla okresu pożyczki 60 tygodni). Powód wskazał w umowie, iż chce skorzystać z Pakietu Elastycznego oraz nie chce opłacić z własnych środków kosztów pobieranych w chwili zawarcia umowy pożyczki. Pozwany uwzględnił wniosek powoda, o którym mowa wyżej, i w dniu 30 grudnia 2016 roku pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy pożyczki gotówkowej, na mocy której pozwany udzielił powodowi pożyczki w kwocie 4.700 zł. Opłata przygotowawcza została w umowie ustalona na kwotę 40 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – na kwotę 1.913,10 zł, łączna kwota odsetek (10% w skali roku) – na kwotę 444,11 zł, a ponadto, w związku z wnioskiem powoda o objęcie go Pakietem Elastycznego Planu Spłat – 819,90 zł. Łączne zobowiązanie do spłaty zostało w umowie oznaczone na kwotę 7.917,11 zł, którą powód zobowiązał się spłacić w 60 tygodniowych ratach w kwocie po 131,96 zł pierwsze 59 rat i 131,47 zł ostatnia rata. W umowie wyraźnie zaznaczono, że wybrany przez powoda pakiet ma charakter opcjonalny. Umowa poza w/w pakietem przewidywała możliwość udzielenia pożyczki bez usług dodatkowych, wówczas umowa była zawierana w ramach Pakietu Standard. Podpisując umowę pożyczki powód potwierdził, że przed zawarciem umowy udzielono mu wszelkich wyjaśnień dotyczących treści informacji przekazanych jemu przed zawarciem umowy oraz postanowień zawartych w umowie, a także udzielono odpowiedzi na wszystkie zadane pytania odnośnie powyższych kwestii w sposób umożliwiający podjęcie decyzji dotyczącej umowy. Potwierdził ponadto, że nie ma wątpliwości odnośnie znaczenia poszczególnych postanowień umowy. Zgodnie z postanowieniami zawartej umowy przedstawiciel pozwanego przekazał powodowi w miejscu jego zamieszkania udzieloną kwotę pożyczki, a następnie w odstępach cotygodniowych przyjeżdżał do mieszkania powoda celem odbioru kolejnych rat pożyczki. Powód starał się regularnie uiszczać raty. W piśmie z dnia 29 sierpnia 2017 roku powód reprezentowany przez pełnomocnika poinformował pozwanego, że uznaje opłaty wymienione w punktach B, C, oraz D za sprzeczne z dobrymi obyczajami i przepisami o ochronie konsumentów, wobec czego żąda ich anulowania. W odpowiedzi na pismo powoda pozwany uznał zgłoszone żądanie za bezzasadne.

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2015 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nałożył na pozwanego obowiązek zaniechania stosowania zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, poprzez:

1. wprowadzenie opłaty za obsługę w domu w wysokości stałej (zryczałtowanej), określonej w tabeli opłat, na podstawie której zawierane będą umowy pożyczki dla konsumentów, naliczanej za każde zdarzenie, tj. za każdą zakontraktowaną wizytę domową;
2. wprowadzenie – zamiast dodatkowej opłaty przygotowawczej – opłaty za usługę dostarczenia kwoty pożyczki (gotówki) do domu pożyczkobiorcy w wysokości stałej (zryczałtowanej), określonej w tabeli opłat, na podstawie której zawierane będą umowy pożyczki dla konsumentów, pobieranej jednokrotnie;

3. wprowadzenie opłaty przygotowawczej w wysokości stałej (zryczałtowanej), określonej w tabeli opłat, na podstawie której zawierane będą umowy pożyczki dla konsumentów, pobieranej jednokrotnie za czynności bezpośrednio związane z przygotowaniem pożyczki,

w terminie do dnia 1 sierpnia 2015 roku. Zobowiązanie to zostało przez pozwanego wykonane.

Na tle tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy oddalił powództwo. Wskazał, iż bezspornym jest w niniejszej sprawie, że strony łączyła umowa pożyczki, na mocy której powód otrzymał kwotę 4.700 zł, którą zobowiązał się spłacić wraz z prowizją, opłatą przygotowawczą, odsetkami, opłatą za Pakiet Elastyczny, w łącznej kwocie 7.917,11 zł w 60 tygodniowych ratach. Powód nie kwestionował wysokości poszczególnych opłat, składających się na łączne zobowiązanie do spłaty, podnosiła wyłącznie, że prowizja za udzielenie pożyczki (poz. B umowy), opłata przygotowawcza (poz. C umowy), opłata za Pakiet Elastyczny (poz. D umowy), są sprzeczne z dobrymi obyczajami. Sąd Rejonowy wskazał, iż umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art. 385¹ § 1 k.c. z wyłączeniem jedynie jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ. W myśl powyższego przepisu, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny (§1). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§3). Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§4).

Sąd Rejonowy uznał, że kwestionowane: prowizja za udzielenie pożyczki oraz opłata przygotowawcza, nie mogą być postrzegane w kategorii postanowień mieszczących się w dyspozycji art. 385 1 § 1 k.c., jak również postrzegane, jako próba obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych. Odnosząc się do opłaty przygotowawczej wskazać należy, że jej wysokość jest obiektywnie niewygórowana (40 zł), a nadto ma charakter stały, a więc jej wysokość nie jest uzależniona od kwoty udzielanej pożyczki. Opłata ta wiąże się z przygotowaniem dokumentów związanych z pożyczką, a także weryfikacją zdolności kredytowej pożyczkobiorcy, oceną ryzyka kredytowego, i jest powszechnie stosowana przez instytucje finansowe, w tym banki. Sąd Rejonowy wskazał, że kwestia stosowania przez pozwanego opłat przygotowawczych była przedmiotem postępowania prowadzonego przez prezesa UOKiK, który nie stwierdził ich sprzeczności z dobrymi obyczajami co do zasady, a jedynie wskazał, iż winne być one wyrażone kwotą stałą, zryczałtowaną, niezależną od kwoty udzielanej pożyczki, czy też okresu jej spłaty. W przypadku przedmiotowej umowy opłata przygotowawcza była stała dla każdej kwoty pożyczki i okresu zobowiązania, a zatem zarzuty powódki nie mogą się ostać. Podmiot udzielający pożyczek, przygotowując się do zawarcia umowy ponosi pewne nakłady finansowe związane ze zbadaniem sytuacji klienta, przeprowadzeniem wstępnego wywiadu, czy też kosztami współpracy z pośrednikami, w konsekwencji koszty te, zwłaszcza w tak nieznacznej wysokości, jak na gruncie przedmiotowej sprawy, nie mogą być uznane za niedozwolone postanowienia umowne.

W ocenie Sądu Rejonowego brak było również podstaw do zakwalifikowania, jako sprzecznej z dobrymi obyczajami, prowizji za udzielenie pożyczki. Prowizję należy definiować jako formę wynagrodzenia za dokonanie czynności prawnej, może ona również pełnić funkcję wynagrodzenia za ryzyko, ponoszone przez pożyczkodawcę w związku z udzieleniem pożyczki. Nie ma w obowiązujących przepisach zakazu umawiania się o prowizję, a obydwie strony przedmiotowej umowy pożyczki taką prowizję zaakceptowały. Tak jak w przypadku opłaty przygotowawczej, prowizja jest opłatą powszechnie stosowaną przez instytucje finansowe, a jej wysokość nie jest limitowana przepisami prawa. Oczywiście brak limitowania wysokości prowizji nie oznacza dowolności w kształtowaniu jej wysokości, niewątpliwie nie może być uznana za zgodna z dobrymi obyczajami prowizja równa, czy też przewyższająca kwotę wypłacanego konsumentowi kapitału, w niniejszej sprawie jednak prowizja ta wynosiła ok. 40 % całkowitej kwoty pożyczki, co czyni ją wprawdzie znaczną, ale jest zdaniem Sądu Rejonowego niewystarczające do uznania, że pozostaje ona w

sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy powoda, jako konsumenta. Nie może przy tym ująć uwadze, że powód kwestionuje prawo pozwanego do naliczania prowizji co do zasady, które to twierdzenie nie może się ostać w świetle przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, która wprost przyznaje pożyczkodawcy prawo do naliczania prowizji.

Odnosząc się do opłaty związanej ze skorzystaniem przez powoda z Pakietu Elastycznego Sąd Rejonowy wskazał, iż, w ramach tego pakietu pożyczkobiorcy przysługiwały następujące świadczenia: okresowa przerwa w spłacie polegająca na uprawnieniu do odroczenia terminu spłaty rat wynikających z pierwotnego harmonogramu określonego w umowie w wymiarze od 1 do 4 rat tygodniowych bez podania przyczyny, a w przypadku zajścia określonego zdarzenia losowego, gwarancja zniesienia obowiązku spłaty polegająca na tym, że w przypadku zgonu pożyczkobiorcy w trakcie trwania umowy, pożyczkodawca zwalniał pożyczkobiorcę z długu w odniesieniu do jakichkolwiek jeszcze nie zapłaconych na dzień zgonu zobowiązań wynikających z umowy. Reasumując, w ramach omawianego Pakietu powód otrzymał określone uprawnienia, które w przypadku trudności ze spłatą rat pożyczki, dawały mu realne możliwości uniknięcia popadnięcia w zwłokę ze spłatą, a co za tym idzie, wypowiedzenia umowy przez pożyczkodawcę i postawienia zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności. Za chybione Sąd Rejonowy uznał twierdzenia powoda, że pakiety te w rzeczywistości miały pozorny charakter i nie dawały mu żadnych korzyści. Podnieść nadto należy, iż w razie przedterminowej zapłaty całości pożyczki przysługiwało powodowi prawo do pomniejszenia całkowitego kosztu pożyczki o te koszty które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy pożyczki.

W konkluzji Sąd Rejonowy uznał, iż kwestionowane postanowienia umowne nie mają charakteru niedozwolonych, nie naruszają rażąco interesów konsumenta, nie są również sprzeczne z dobrymi obyczajami, a przez to są wiążące dla stron umowy pożyczki z dnia 30 grudnia 2016 roku. Mając powyższe na uwadze, Sąd Rejonowy oddalił powództwo w całości.

Jednocześnie Sąd przyznał i nakazał wypłacić adw. W. G. ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.107 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, obejmującą wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej (900 zł), powiększone o stawkę podatku VAT (23%), jako że pomoc prawna była świadczona na rzecz powoda przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu i nie obciążył powoda kosztami postępowania (wyrok z uzasadnieniem).

Apelacje od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w zakresie pkt 1 i zarzucając: obrazę art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy strona pozwana stosuje dodatkowe opłaty przygotowawcze pod nazwą prowizji za udzielenie pożyczki, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty oraz Pakietu Elastycznego za obsługę w domu, którego wysokość również nie odpowiada wartości świadczeń w ramach niego realizowanych; art. 1047 k.c. poprzez przyjęcie, że ważna jest zawarta w umowie stron klauzula przewidująca gwarancję zniesienia obowiązku spłaty w wypadku zgonu kredytobiorcy w sytuacji, gdy klauzula ta nosi znamiona umowy mortis causa; obrazę art. 383¹ k.c. w związku z art. 58 § 2 k.c. poprzez uznanie, że wprowadzone w podpisanym przez pozwanego wzorcu umownym klauzule zobowiązujące konsumenta do zapłaty opłaty przygotowawczej, prowizji oraz ceny pakietu są ważne, mimo, że ich wysokość nie jest związana z kosztami poniesionymi przez pożyczkodawcę w związku z zawieraniem umowy i zapłata kwoty pożyczki; niewłaściwe zastosowanie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że celem tej regulacji było ograniczenie praw konsumenta i dopuszczenie do ustanawiania pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przekraczającej koszty poniesione przez kredytodawcę w związku z zawartą umową; obrazę art. 385¹, 385², 385³ poprzez przyjęcie, iż zakwestionowane opłaty nie zmierzają do sztucznego zwiększenia kwoty pożyczki zawieranej z konsumentami, są zgodne z dobrymi obyczajami i nie naruszają interesów konsumenta, a także rażąco naruszają interes powoda jako konsumenta przez wygórowaną wysokość i brak ekwiwalentnego świadczenia na rzecz konsumenta i przez to powoda nie wiążą, obrazę art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy powód stosuje opłatę prowizyjną, której wysokość nie odpowiada wartości świadczeń realizowanych w ramach tej opłaty. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie kosztów pomocy prawnej z urzędu (apelacja).

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz ocenę prawną tego stanu faktycznego wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Przepis powyższy stanowi wyraz jednej z podstawowych zasad obowiązujących w prawie zobowiązań, a mianowicie zasady swobody (wolności) umów. Z normy tej (w powiązaniu jednak z pozostałymi przepisami kodeksu cywilnego) można wyprowadzić wniosek, że zasada swobody umów wiąże się z czterema zasadniczymi cechami, a mianowicie: istnieje swoboda zawarcia lub niezawarcia umowy, istnieje możliwość swobodnego wyboru kontrahenta, treść umowy może być przez strony kształtowana w zasadzie w sposób dowolny, forma umowy również w zasadzie zależy od woli stron.

Powód C. L. posiadał swobodę w zakresie zawarcia umowy pożyczki z powodową spółką (...). Kwoty objęte pozwem wskazane są wprost na stronie głównej umowy pożyczki (k.23 akt sprawy). Są one wyszczególnione w sposób czytelny i jasny.

Nie oznacza to jednak, że podmiot udzielający pożyczki może w sposób zupełnie dowolny kształtować prawa i obowiązki oznaczone w umowie zawartej poprzez zastosowanie gotowego wzorca umownego. Ze względu na rosnącą skalę obrotu konsumenckiego posługiwanie się wzorcami umownymi stanowi niewątpliwie transakcyjne ułatwienie, nie może jednak powodować automatycznie niepożądanego efektu w postaci choćby narzucenia przez przedsiębiorcę – przy wykorzystaniu jego silniejszej pozycji – postanowień umownych, które nie będą korzystne dla konsumenta.

Zgodnie z treścią art. 385 § 2 k.c., wzorec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta. Zasady wyrażonej w zdaniu poprzedzającym nie stosuje się w postępowaniu w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zgodnie bowiem z treścią art. 385¹ § 1 k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Powyższe oznacza, że obowiązkiem sądu, który rozstrzyga jakąkolwiek kwestię związaną ze stosunkiem prawnym powstałym wskutek zawarcia umowy z wykorzystaniem wzorca umownego, jest zbadanie, czy we wzorcu tym nie zastosowano klauzul niedozwolonych. W myśl przepisu powołanego wyżej aby uznać abuzywny charakter danej klauzuli występującej we wzorcu umownym, należy stwierdzić, że to postanowienie: występuje w umowie, gdzie jedną ze stron jest konsument, a drugą przedsiębiorca, nie zostało uzgodnione indywidualnie, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami kształtuje prawa i obowiązki konsumenta – narusza równowagę między stronami umowy w sposób szczególnie dla konsumenta niekorzystny oraz skutkuje rażącym naruszeniem interesów konsumenta, czyli doprowadza do znacznej dysproporcji w zakresie pozycji kontraktowej stron umowy.

Przyjmuje się, że „rażące naruszenie interesów konsumenta” oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast „działanie wbrew dobrym obyczajom” w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. A. postanowienie umowne kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, która to sprzeczność rażąco narusza jego interesy. Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23

sierpnia 2011 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on informowaniem o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania.

Zapisy umowy pożyczki z dnia 30 grudnia 2016 roku dotyczące prowizji w przedmiotowej sprawie nie stanowią zatem, w ocenie Sądu Okręgowego, obejścia przepisów dotyczących kosztów pożyczki bowiem udzielenie prowizji w zakresie dopuszczalności wynika wprost z ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Zapis ten nie stanowi zatem klauzuli abuzywnej. W ocenie Sądu Okręgowego postanowienie umowy dotyczące nałożenia na powoda obowiązku zapłaty prowizji nie miało na celu obejście prawa. Można uznać, iż tego rodzaju prowizja nie miała na celu osiągnięcia skutków, które są prawnie zakazane (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 23 lutego 2006r., II CSK 101/05). Konsekwencją uznania więc, że określenie prowizji nie w rażąco wygórowanej wysokości nie ma na celu obejście prawa, a to obejście przepisów ograniczających wysokość odsetek maksymalnych, jest uznanie, że te postanowienia umowy pożyczki dotyczące prowizji, nie są z mocy prawa dotknięte nieważnością.

Niewątpliwym, w ocenie Sądu Okręgowego jest, że powód był zobowiązany spłacić kwotę kapitału jako udzielonej pożyczki. Strona pozwana była uprawniona także do obciążenia powoda jako konsumenta kosztami manipulacyjnymi w tym opłatą przygotowawczą za udzielenie pożyczki oraz opłatą za dostarczenie gotówki do domu klienta. Bezsprzecznie zasadnym jest także dochodzenie odsetek umownych. Wszystkie te koszty składają się na umowę która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. Podzielić należy pogląd, iż opłata przygotowawcza w kwocie 40 zł jest obiektywnie niewygórowana a nadto ma charakter stały. Jest niezależna od kwoty pożyczki oraz okresu, na który została udzielona. Uprawnienia wynikające z Pakietu Elastycznego, w tym gwarancja zniesienia obowiązku spłaty – jak zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy – dawały powodowi możliwość uniknięcia zwłoki w spłacie rat w przypadku trudności ze spłatą. C. L. miał obiektywną możliwość zapoznania się z umową, w której skarżone kwoty są wyszczególnione.

Mając zatem na uwadze niezasadność zarzutów apelacyjnych oraz jednocześnie brak ujawnienia okoliczności, które podlegają uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym z urzędu, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu na rzecz adw. W. G. kwotę 369 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu apelacyjnym na podstawie § 8 pkt 3 w związku z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz.1714).

O kosztach postępowania apelacyjnego, które miałby ponieść powód orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. przyjmując, iż w sprawie zachodzi szczególny przypadek umożliwiający nieobciążanie powoda kosztami postępowania apelacyjnego. Powód był subiektywnie przekonany o zasadności swojego roszczenia, a ponadto był zwolniony od kosztów sądowych w całości.